

## ส่วนที่หนึ่ง

### การอธิษฐานภาวนาในชีวิตคริสตชน (2558-2758)

#### บทที่ 1 มนุษย์ทุกคนได้รับเรียกมาให้อธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 1 ในพันธสัญญาเดิม

ตอนที่ 2 เมื่อเวลาที่กำหนดมาถึงแล้ว-พันธสัญญาใหม่

ตอนที่ 3 ในช่วงเวลาของพระศาสนจักร

#### บทที่ 2 ธรรมประเพณีเรื่องการอธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 1 บ่อเกิดของการอธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 2 วิถีทางของการอธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 3 ผู้นำให้อธิษฐานภาวนา

#### บทที่ 3 ชีวิตการอธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 1 การอธิษฐานภาวนาในรูปแบบต่างๆ

ตอนที่ 2 อุปสรรคต่างๆ ของการอธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 3 การอธิษฐานภาวนาตามเวลาของพระเยซูเจ้า

## คำสอน

### พระศาสนจักรคาทอลิก

## ภาคที่สี่

### การอธิษฐานภาวนาของคริสตชน

## ส่วนที่สอง

### บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” (2759-2865)

- ตอนที่ 1 สรุปลักษณะทั้งหมด
- ตอนที่ 2 ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์
- ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ
- ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย

# คำสอน พระศาสนจักรคาทอลิก

ภาคที่สี่

การอธิษฐานภาวนาของคริสตชน

## ส่วนที่สอง

บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” (2759-2865)

ตอนที่ 1 สรุปลักษณะทั้งหมด

ตอนที่ 2 ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย

พระองค์สถิตในสวรรค์

ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ

ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย

## ส่วนที่สอง

บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (2759-2865)

- **ลก.11:1** **เล่าว่า** = “วันหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง เมื่อทรงอธิษฐานจบแล้ว ศิษย์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า ‘พระเจ้าข้า โปรดสอนเราให้อธิษฐานภาวนาเหมือนกับที่โยห์นสอนศิษย์ของเขาเถิด’”
- **พระเยซูเจ้าทรงตอบสนองคำขอนี้** = และทรงมอบบทภาวนาพื้นฐานของคริสตชนให้แก่บรรดาศิษย์ และทรงฝากไว้กับพระศาสนจักรของพระองค์
  - **ลูกา** บันทึกคำภาวนาบทนี้ไว้แบบสั้น (มีคำขอห้าข้อ)
  - **มัทธิว** บันทึกคำภาวนาไว้แบบยาวกว่า (มีคำขอเจ็ดข้อ)

# คำสอน พระศาสนจักรคาทอลิก

## ภาคที่สี่

### การอธิษฐานภาวนาของคริสตชน

## ส่วนที่สอง

### บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” (2759-2865)

ตอนที่ 1 สรุปรวบรวมสารทั้งหมด

ตอนที่ 2 ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย  
พระองค์สถิตในสวรรค์

ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ

ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย

- ธรรมประเพณีด้านพิธีกรรมของพระศาสนจักรยึดถือด้วยบทของ มัทธิว (มธ 6:9-13) เนื้อหามีดังนี้

ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์  
พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ  
พระอาณาจักรจงมาถึง  
พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์  
โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้  
โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น  
โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ  
แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- เนื้อหาของคำสอนในส่วนที่สองนี้ แบ่งอธิบายเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สรุปรวบรวมสารทั้งหมด

ตอนที่ 2 ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ

ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย



## ส่วนที่สอง

### บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” (2759-2865)

#### ตอนที่ 1 สรุปรวบรวมพระวรสารทั้งหมด

- บทภาวนานี้เป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์
- ได้ชื่อว่าบทภาวนาขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- เป็นการภาวนาของพระศาสนจักร

#### ตอนที่ 2 ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

#### ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ

#### ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย

## ตอนที่ 1: การสรุปรวบรวมพระวรสารทั้งหมด (2761-2776)

- **ปีตาจารย์แตร้ตุลเลียน** = กล่าวว่า พระวรสารทั้งหมดถูกรวบรวมไว้ในบท “ข้าแต่พระบิดา” บทภาวนาบทนี้จึง “**เป็นบทภาวนาที่สมบูรณ์ที่สุด**”
- **พระเยซูเจ้าเอง** = หลังจากทรงสอนบทอธิษฐานภาวนานี้แก่บรรดาศิษย์แล้ว ก็ได้ตรัสกำชับในเวลาต่อมาว่า “**จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ**” (ยน.16:24) นี่หมายความว่า การภาวนาวอนขอเป็นสิ่งที่ควรเกิดขึ้นใน **ชีวิตคริสตชน**
- ในตอนนี้ อธิบายบทข้าแต่พระบิดาใน 3 ประเด็น คือ
  - บทภาวนานี้เป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์
  - บทภาวนานี้ได้ชื่อว่าบทอธิษฐานภาวนาขององค์พระผู้เป็นเจ้า
  - บทภาวนานี้เป็นการภาวนาของพระศาสนจักร



## ส่วนที่สอง

บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” (2759-2865)

ตอนที่ 1 สรุปลักษณะทั้งหมด

- บทภาวนานี้เป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์
- ได้ชื่อว่าบทภาวนาขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- เป็นการภาวนาของพระศาสนจักร

ตอนที่ 2 ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย  
พระองค์สถิตในสวรรค์

ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ

ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย

1) เป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์ (2762-2764) (ความสำคัญ)

- **น.ออกัสติน** = ให้ความสำคัญแก่เพลงสดุดีอย่างมาก ในฐานะเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงการอธิษฐานภาวนาของคริสตชน แต่ท่านก็กล่าวสรุปในตอนท้ายว่า ถ้อยคำวอนขอต่างๆ ในพระคัมภีร์ (เพลงสดุดี) ล้วนมีรวมอยู่ไว้ในบท “ข้าแต่พระบิดา” นั่นเอง ด้วยเหตุนี้ บทภาวนาบทนี้จึงเป็น ศูนย์กลางของพระคัมภีร์
- **น.โทมัส อไควนัส** = ว่า บทภาวนาบทนี้ “เป็นบทภาวนาที่สมบูรณ์ที่สุด ในบทภาวนานี้เราไม่เพียงวอนขอทุกสิ่งที่เราอาจปรารถนาได้อย่างถูกต้อง แต่ยังเป็นสิ่งที่ทรงบัญชาสั่งให้เราปรารถนาด้วย บทภาวนาบทนี้จึงไม่เพียงแต่สอนเราให้วอนขอเท่านั้น แต่ยังสอนเราอีกด้วยว่าเราต้องปรารถनावอนขออะไรบ้าง”



## ส่วนที่สอง

### บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” (2759-2865)

ตอนที่ 1 สรุปลักษณะของพระคัมภีร์

- บทภาวนานี้เป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์
- ได้ชื่อว่าบทภาวนาขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- เป็นการภาวนาของพระศาสนจักร

ตอนที่ 2 ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย  
พระองค์สถิตในสวรรค์

ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ

ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย

## 2) ได้ชื่อว่า “บทภาวนาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (2765-2766)

- **ธรรมเนียมของพระศาสนจักร** = เรียกบทนี้ว่า “บทภาวนาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งมีความหมายว่า (1) เป็นพระเยซูเจ้า-องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง ทรงสอนและประทานไว้ให้เรา เพื่อใช้ในการอธิษฐานภาวนาต่อพระเจ้าพระบิดาของเรา (2) พระเยซูเจ้า พระวจนาตถ์ของพระเจ้า ทรงมารับสภาพมนุษย์จริงๆ พระองค์จึงทรงทราบดีจากพระทัยมนุษย์ของพระองค์ ถึงความต้องการที่จำเป็นของบรรดาพี่น้องมนุษย์ของพระองค์ และทรงเปิดเผยความต้องการเหล่านี้ให้แก่เราผ่านทางถ้อยคำในบทภาวนานี้
- **แต่เรื่องที่ต้องพึงระวัง** = คือ พระเยซูเจ้ามิได้มีเจตนาให้เราสวดบทภาวนานี้ซ้ำซากแบบเครื่องจักร พระเยซูเจ้าไม่เพียงแต่ประทานถ้อยคำของบทภาวนาในฐานะบุตรต่อพระบิดาให้แก่เราเท่านั้น แต่พระองค์ยังประทาน พระจิตเจ้า แก่เราด้วย การภาวนาของเราจึงต้องเป็นการภาวนาด้วย “จิต” (ยน.6:63 “จิตและชีวิต”)



## ส่วนที่สอง

### บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” (2759-2865)

ตอนที่ 1 สรุปรพระวรสารทั้งหมด

- บทภาวนานี้เป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์
- ได้ชื่อว่าบทภาวนาขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- เป็นการภาวนาของพระศาสนจักร

ตอนที่ 2 ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย  
พระองค์สถิตในสวรรค์

ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ

ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย

## 3) เป็นการอธิษฐานภาวนาของพระศาสนจักร

- ด้วยเพราะบทข้าแต่พระบิดาเป็นบทสรุปของพระวรสารทั้งหมด (ข้อ 1) เป็นบทภาวนาที่พระเยซูเจ้าทรงสอนและประทานให้แก่เรา (ข้อ 2) บทภาวนานี้จึง “เป็นบทภาวนาที่ดีที่สุด-สมบูรณ์ที่สุด-และกลายมาเป็นบทภาวนาของพระศาสนจักร”
- คริสตชนนับแต่สมัยแรก = มีธรรมเนียมสวดบทข้าแต่พระบิดา “วันละสามครั้ง” ตามธรรมเนียมของบรรดาอัครสาวก บทภาวนานี้ยังเป็นส่วนสำคัญของทุกพิธีกรรม ทั้งในพิธีกรรมทำวัตร ในศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในพิธีมิสซา -/-



- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

- มีความไว้วางใจเยี่ยงบุตรต่อบิดา
- เราสามารถเรียกพระเจ้าได้ว่าบิดา
- พระบิดานี้เป็นพระบิดาของเราทุกคน
- พระบิดานี้ทรงสถิตในสวรรค์

- พระนามพระองค์จึงเป็นที่สักการะ

- พระอาณาจักรจงมาถึง

- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

## ตอนที่ 2: ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

- ตอนนี้จะอธิบายบทข้าแต่พระบิดา เริ่มด้วยการอธิบายประโยคเริ่มต้นที่ว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์”
- ประโยคนี้ แบ่งพิจารณาเป็น 4 เรื่อง
  - การมีความไว้วางใจเยี่ยงบุตรต่อบิดาในการภาวนา
  - เราสามารถเรียกพระเจ้าว่าพระบิดาได้
  - พระบิดานี้เป็นพระบิดาของพวกเราทุกคน
  - พระบิดานี้ทรงสถิตในสวรรค์

## 1) การมีความไว้วางใจเยี่ยงบุตร (2777-2778)

- **ในมิสซา** = คริสตชนได้รับการเชิญชวนให้สวดบท “ข้าแต่พระบิดา” ด้วยคำพูดที่ว่า “**พระเยซูเจ้าทรงสอนเราให้เรียกพระเจ้าเป็นพระบิดา เราจึงกล้าภาวนาด้วยความมั่นใจว่า**” ความหมายคือพระศาสนจักรเชิญชวนให้เรา “**มีความกล้าเยี่ยงบุตร**” ที่จะสวดขอต่อพระบิดาของเรา
- **ในอดีต** = เมื่อพระเจ้าสำแดงองค์แก่โมเสสในพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ ทรงตรัสว่า “**อย่าเข้ามาใกล้กว่านี้ จงถอดรองเท้าออก**” (อพย.3:5) ที่จริง **มีเพียงพระเยซูเจ้าเท่านั้นที่ก้าวข้ามเขตความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าได้** แต่พระองค์ได้ทรงลบล้างมลทินบาปต่างๆ ของเราแล้ว-ยังนำเราไปอยู่เฉพะาพระพักตร์พระบิดา-สอนให้เราภาวนาวิงวอนขอต่อพระบิดาด้วย **ความไว้วางใจเยี่ยงบุตร**
- **ในฐานะมนุษย์** = เราอาจรู้สึกถึงความไม่เหมาะสมของเรา เราจึงอาจท้อแท้และหมดกำลังใจในการภาวนา **แต่อย่าลืมว่าเรามีพระจิตเจ้าที่พระเยซูประทานให้**ในใจของเราแล้ว **เราจึงควรกล้า** -/-

-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

- มีความไว้วางใจเยี่ยงบุตรต่อบิดา

- เราสามารถเรียกพระเจ้าได้ว่าบิดา

- พระบิดานี้เป็นพระบิดาของเราทุกคน

- พระบิดานี้ทรงสถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จึงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

- มีความไว้วางใจเยี่ยงบุตรต่อบิดา

- เราสามารถเรียกพระเจ้าได้ว่าบิดา

- พระบิดานี้เป็นพระบิดาของเราทุกคน

- พระบิดานี้ทรงสถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จึงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

## 2) เราสามารถเรียกพระเจ้าว่าพระบิดาได้ (2779-2785)

- **พระเยซูเจ้าตรัสเอง** = “ไม่มีใครรู้จักพระบุตร นอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตรและผู้ซึ่งพระบุตรเปิดเผยให้รู้” (มธ. 11:27) พระเจ้าจึงเป็น**ธรรมชาติที่อยู่เหนือสติปัญญาและความเข้าใจของมนุษย์**
- **บิดาจารย์เตอร์ตุลเลียน** = พูดถึงเรื่องนี้ว่า “พระนามของพระเจ้าพระบิดาไม่เคยถูกเปิดเผยให้แก่ผู้ใดเลย แม้แต่โมเสสที่ได้ทูลถามเรื่องนี้ เขากลับได้ยินพระนามอื่น มีเพียงพระบุตรที่ทรงเปิดเผยพระนามนี้ให้แก่เรา” แต่ที่เราเรียกพระเจ้าเป็นพระบิดาได้เพราะพระเยซูเจ้า-พระบุตรพระเจ้า-ได้ทรงเปิดเผยให้เรารู้และได้ทรงสอนให้เราเรียกเช่นนี้
- **นอกจากนี้ ในศีลล้างบาป** = พระเจ้าพระบิดาก็ได้ทรงรับเราให้เป็นบุตรบุญธรรมของพระองค์แล้ว เราจึงอยู่ในฐานะบุตรของพระเจ้าที่เรียกพระองค์ได้ว่าพระบิดา

- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

- มีความไว้วางใจเยี่ยงบุตรต่อบิดา

- เราสามารถเรียกพระเจ้าได้ว่าบิดา

- พระบิดานี้เป็นพระบิดาของเราทุกคน

- พระบิดานี้ทรงสถิตในสวรรค์

- พระนามพระองค์จึงเป็นที่สักการะ

- พระอาณาจักรจงมาถึง

- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- **นักบุญซีริล** = จึงกล่าวว่า “พระเจ้าผู้ทรงกำหนดรับเราเป็นบุตรบุญธรรมไว้แล้ว ทรงบันดาลให้เราละม้ายคล้ายกับพระวรกายรุ่งโรจน์ของพระคริสตเจ้า เราจึงมีส่วนร่วมกับพระคริสตเจ้า สมจะได้ชื่อว่า “ผู้รับเจิม-พระคริสตเจ้า” ด้วย
- **นักบุญไซเปรียน** = ก็กล่าวยืนยันเช่นกันว่า “มนุษย์คนใหม่ ผู้บังเกิดใหม่และกลับเป็นของพระเจ้าอีก เดชะพระหรรษทานของพระองค์แล้ว ก่อนอื่นหมด ย่อมกล่าวว่า ข้าแต่พระบิดา เพราะเขาเริ่มเป็นบุตร (ของพระเจ้า) แล้ว”
- **ดังนี้ พระสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2** = จึงกล่าวว่า “บทข้าแต่พระบิดาได้เปิดเผยให้เรา รู้จักตนเอง พร้อมกับเปิดเผยให้เรา รู้จักพระเจ้าพระบิดา ด้วย” (Gaudium et Spes, 22) -/-

- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

- มีความไว้วางใจเยี่ยงบุตรต่อบิดา

- เราสามารถเรียกพระเจ้าได้ว่าบิดา

- พระบิดานี้เป็นพระบิดาของเราทุกคน

- พระบิดานี้ทรงสถิตในสวรรค์

- พระนามพระองค์จึงเป็นที่สักการะ

- พระอาณาจักรจงมาถึง

- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

### 3) พระบิดานี้เป็นพระบิดาของเราทุกคน (2786-2793)

- เมื่อเรากล่าวว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย” = เท่ากับเรา ยอมรับ “เราทั้งหลายเป็นประชากรของพระเจ้า และพระเจ้าทรงเป็น พระเจ้าของพวกเขา” นี้เรียกว่า “ความสัมพันธ์” (สมัยพันธสัญญาเดิม)
- คำว่า “ของข้าพเจ้าทั้งหลาย” ยังหมายถึง = สิ่งที่เป็นของหลายคน ร่วมกัน นั่นคือ มีพระเจ้าเพียงหนึ่งเดียวร่วมกัน ด้วยเหตุนี้ เมื่อเรา ภาวนาก็เท่ากับพระศาสนจักร (ประชากรของพระเจ้า-ผู้รับศีลล้างบาป แล้ว) เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการภาวนาต่อพระบิดาหนึ่งเดียว กับ พระบุตรหนึ่งเดียว และในพระจิตเจ้าหนึ่งเดียวกันด้วย
- เรื่องความแตกแยก = แม้บรรดาคริสตชนมีความแตกแยกกัน บท ภาวนาต่อพระบิดา “ของเรา” ก็ยังคงเป็นสมบัติส่วนรวม และเป็นบท ภาวนาสำหรับคริสตชนทุกคน -/-

- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

- มีความไว้วางใจเยี่ยงบุตรต่อบิดา

- เราสามารถเรียกพระเจ้าได้ว่าบิดา

- พระบิดานี้เป็นพระบิดาของเราทุกคน

- พระบิดานี้ทรงสถิตในสวรรค์

- พระนามพระองค์จึงเป็นที่สักการะ

- พระอาณาจักรจงมาถึง

- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

#### 4) พระบิดานี้ทรงสถิตในสวรรค์ (2794-2796)

• **สวรรค์** = ไม่ได้หมายถึงสถานที่ (พื้นที่) แต่หมายถึง สภาพ (วิถี) ความเป็นอยู่ ดังนี้ เมื่อเรากล่าวว่าพระเจ้าสถิตในสวรรค์ เราจึงหมายถึงพระเจ้านั้นทรงสรรพานุภาพและพระองค์ทรงประทับอยู่ในทุกหนทุกแห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในจิตใจของบรรดาผู้ชอบธรรม (มีสภาพที่สงบสุขและสันติ) ด้วยเหตุนี้ ใจของบรรดาผู้ชอบธรรมจึงเป็นที่ ประทับของพระเจ้า (เหมือนพระวิหาร)

• **นักบุญออกัสติน** = จึงกล่าวว่า เมื่อเราอธิษฐานภาวนาว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์” เท่ากับเรามีความ ปรารถนาให้พระบิดามาประทับอยู่ในตนเองด้วย

- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

- มีความไว้วางใจเยี่ยงบุตรต่อบิดา

- เราสามารถเรียกพระเจ้าได้ว่าบิดา

- พระบิดานี้เป็นพระบิดาของเราทุกคน

- พระบิดานี้ทรงสถิตในสวรรค์

- พระนามพระองค์จึงเป็นที่สักการะ

- พระอาณาจักรจงมาถึง

- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- แต่คำว่า “สวรรค์” ยังเป็นภาษาสัญลักษณ์ = หมายถึง “ที่ประทับของพระเจ้าหรือบ้านของพระเจ้า” ด้วย สวรรค์จึงเป็น “บ้านเกิดเมืองนอนของเรา” ด้วย
- **บาป** = ทำให้เราถูกเนรเทศจากบ้านเกิดเมืองนอนนี้ (การอยู่กับพระเจ้า) และการกลับใจทำให้เราได้กลับไปสวรรค์ กลับไปอยู่กับพระเจ้าพระบิดา
- **ด้วยเหตุนี้** = เราจึงพูดว่า **บรรดาคริสตชน** “แม้อยู่ในร่างกาย แต่ไม่ดำเนินชีวิตตามอย่างร่างกาย เขาอาศัยอยู่ในโลกนี้ แต่มีบ้านแท้ถาวรอยู่ในสวรรค์” สวรรค์ที่ประทับของพระบิดา จึงเป็นบ้านแท้จริงที่เรากำลังมุ่งหน้าไปหา และเราก็เป็นสมาชิกอยู่แล้วด้วย -/-



-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

## ส่วนที่สอง

### บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” (2759-2865)

ตอนที่ 1 สรุปลพระวรสารทั้งหมด

ตอนที่ 2 ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย  
พระองค์สถิตในสวรรค์

ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ

ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย

## ตอนที่ 3: คำวอนขอเจ็ดประการ (2803-2854)

- หลังจากเราเรียกหาพระเจ้าด้วยชื่อ “พระบิดา” และ “ทวายนมัสการ พระองค์ผู้ทรงประทับอยู่ในสวรรค์” แล้ว **พระจิตเจ้าผู้ทรงทำให้เราเป็นบุตรของพระเจ้า** ก็ดูแลใจเราให้**วิงวอนขอเจ็ดประการ**ด้วยกัน
- **สามข้อแรก** = เกี่ยวกับ**พระเจ้าโดยตรง** คือ เราวิงวอนขอให้พระนามของพระองค์**เป็นที่สักการะ**-ขอให้**พระอาณาจักร**ของพระองค์**จงมาถึง**-และขอให้**พระประสงค์สำเร็จไป** คำวอนขอทั้งสามประการนี้ = **ไม่ได้กล่าวถึงตัวเราเองเลย** นี่เป็น**คุณลักษณะ**ประการแรกของ**ความรัก** คือ การคิดถึง**ผู้ที่เรารักก่อน**ใดหมด
- **สี่ข้อที่เหลือ** = เป็นเรื่อง**ความปรารถนาของเรา** เกี่ยวข้องกับ**ชีวิตของเรา** คือ การขอให้**มีอาหารหล่อเลี้ยง**และขอให้**ทรงบำบัตรักษาเราให้พ้นจากบาป** และ**ที่สุด** เกี่ยวข้องกับการที่**เราต้องต่อสู้**เพื่อเราจะได้**มีชัยชนะเหนือความชั่ว** เพื่อเราจะได้**ไปพบพระองค์ได้ในที่สุด**



-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- คำวอนขอ 1. พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ (2807-2815)
- ความหมาย = ขอให้พระนามพระบิดาจงได้รับศักดิ์สิทธิ์ นี่ไม่ใช่พระเจ้าไม่ศักดิ์สิทธิ์ แต่หมายถึงให้เรายอมรับว่าพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์-พระนามของพระองค์ศักดิ์สิทธิ์ และเมื่อเป็นเช่นนี้ “พระเจ้า-พระนามจึงควรได้รับการเคารพสักการะจากตัวเรา-ชนทุกชาติ-มนุษยชาติ”
- เรื่องพระนามของพระเจ้านี้ = เมื่อทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัม พระเจ้าไม่ได้ทรงเปิดเผยพระนามแต่อย่างใด แต่ทรงเริ่มเปิดเผยพระนามแก่มอเสส (อพย.3:14) และทรงสำแดงพระนามนี้ต่อหน้าประชากรเมื่อทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากชาวอียิปต์ และหลังจากพันธสัญญาที่ภูเขาสีนายแล้ว ประชากรนี้ก็ได้อกลายเป็น “ประชากรของพระองค์” อิสราเอลจึง “ต้องเคารพสักการะพระเจ้าของตน” และ “ต้องเป็น “ประชากรศักดิ์สิทธิ์” ด้วย เหตุเพราะพระเจ้าของเขาศักดิ์สิทธิ์ แต่...



-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- แต่อิสราไม่ได้เป็นเช่นนั้น = หันเหไปจากพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ และทำให้พระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เป็นมลทินในชนชาติต่างๆ
- บรรดาประกาศก = จึงเทศน์สอนและกระตุ้นเตือนอิสราเอลให้ทำพระนามของพระเจ้ากลับมาได้รับความเคารพสักการะดังเดิม
- และที่สุด พระเยซูเจ้าก็ได้ทำสำเร็จ = เมื่อพระองค์ตรัสในบทภาวนาสงฆ์ของพระองค์ว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพเจ้าถวายตนเป็นบูชาสำหรับเขา เพื่อเขาจะได้รับความศักดิ์สิทธิ์อย่างแท้จริง” (ยน.17:19)
- เปาโล = เพิ่มเติมว่า **โดยน้ำของศีลล้างบาป** “เราก็ได้รับการชำระล้าง ได้รับความศักดิ์สิทธิ์ ได้รับความชอบธรรมเดชะพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าและเดชะพระจิตของพระเจ้าของเรา” (1 คร.6:11) แล้ว **และพระเจ้าพระบิดาของเราก็ทรงเรียกเราอยู่เสมอ “ให้เป็นคนศักดิ์สิทธิ์”** (1 ธส.4:7)



-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- **จึงสรุปว่า** = การที่เราสวดวอนขอว่า “พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ” จึงเพื่อให้เราที่ได้รับความศักดิ์สิทธิ์แล้วในศีลล้างบาป ได้มั่นคงในสภาพความศักดิ์สิทธิ์นี้ต่อไป และเราก็วอนขอเช่นนี้ทุกวัน เพื่อเราที่ทำผิดทุกๆ วันจะได้ชำระความผิดนั้น โดยความพยายามทำตนให้ศักดิ์สิทธิ์ทุกวัน-ตลอดเวลา-ตลอดไป
- **แต่ร์ตุลเลียน** = กล่าวสนับสนุนเพิ่มเติมว่า “เมื่อเรากล่าวว่า ‘พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ’ เราก็วอนขอให้พระนามเป็นที่สักการะ (หรือมีความศักดิ์สิทธิ์) ในตัวเราพร้อมกับในผู้อื่น แม้กระทั่งสำหรับศัตรูของเราด้วย” นั่นคือ **ขอให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่สักการะในทุกคน -/-**



-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-**พระอาณาจักรจงมาถึง**

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- **คำวอนขอ 2. พระอาณาจักรจงมาถึง (2816-2821)**

- **พระอาณาจักรของพระเจ้าคืออะไร? = รม.14:17** กล่าวว่า “**อาณาจักรของพระเจ้า ... เป็นความชอบธรรม สันติ และความชื่นชมยินดีในพระเจ้า**” นี่หมายความว่า พระอาณาจักรของพระเจ้า หมายถึง “**สภาพความเป็นอยู่**” ที่มีความชอบธรรม สันติสุข และความชื่นชมยินดี ที่ได้มีลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นเท่ากับมีพระอาณาจักรพระเจ้าเกิดขึ้นแล้ว และเกิดขึ้นในโลกปัจจุบันของเราแล้ว

- **น.ไซเปรียน** = กล่าวว่า “**พระอาณาจักรของพระเจ้า ยังอาจหมายถึงพระคริสตเจ้าเองที่เราปรารถนาให้เสด็จมาถึงทุกวัน และเราอยากให้เสด็จมาถึงเราโดยเร็วด้วย เพราะในเมื่อพระองค์ทรงเป็นการกลับคืนชีพ และเราก็กลับคืนชีพในพระองค์ ดังนี้ พระอาณาจักรของพระเจ้า ยังอาจเข้าใจได้ว่าเป็นพระองค์เอง**”



- **ด้วยแนวคิดเช่นนี้เอง** = จึงมีธรรมเนียมประเพณีการภาวนาวอนขอที่เรียกว่า **“Marana tha”** (เชิญเสด็จมาเถิด ข้าแต่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า) เป็นคำภาษาอาราเมอิก พบใน **1 คร.16:22** เปาโลใช้เพื่อแสดงออกถึงการรอคอยและมีส่วนร่วมล่วงหน้าในการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เจ้า -/-

-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-**พระอาณาจักรจงมาถึง**

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้ภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ



### • คำวอนขอ 3. พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์ (2822-2827)

- พระประสงค์ของพระบิดาคือ? = คือ “ให้ทุกคนได้รับความรอดพ้นและรู้ความจริงที่สมบูรณ์” (1 ทธ.2:4) เพราะพระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ผู้ใดต้องพิณาศไป และพระองค์ทรงเผยให้เราถึงพระประสงค์นี้ในพระเยซูคริสตเจ้า และพระเยซูก็ได้ทำให้ประสงค์นี้สำเร็จแล้ว เมื่อทรงตรัสยืนยันว่า “ข้าพเจ้ามาเพื่อปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์” (ฮบ.10:7) และเป็นพระเยซูเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ทำในสิ่งที่พระบิดาพอพระทัยเสมอ (ยน.8:29) แม้ในยามที่เป็นทุกข์อย่างสาหัส พระองค์ก็ยังทรงยอมรับพระประสงค์นี้ของพระบิดาเมื่อตรัสว่า “อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพเจ้า ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด” (ลก.22:42) ดังนั้น เหตุผลที่ทำให้พระเยซูเจ้าทรงยอมมอบพระองค์บนไม้กางเขนเพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากบาปก็คือ เพื่อให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าพระบิดาของเรานั่นเอง

-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ



-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- **สำหรับเราคริสตชน** = แม้พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่ก็ยังทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าโดยการรับทรมาน แล้วเราซึ่งเป็นเพียงสิ่งสร้างและคนบาปจะไม่เรียนรู้ที่จะนอบน้อมเชื่อฟังพระประสงค์ของพระองค์มากกว่านั้นเทียวหรือ?
- **ดังนั้น เราจึงสรุปว่า** = ในการภาวนาขอของเราดอนี้ เราจึงวอนขอพระบิดาให้ทรงรวมความปรารถนาของเราเข้ากับของพระเยซูเจ้า เพื่อให้พระประสงค์ของพระเจ้า คือ การช่วยมนุษย์ทุกคนให้ได้รับความรอดพ้นสำเร็จไปในโลก -/-



-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้ภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- คำวอนขอ 4. โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้ (อธิบายเป็น 4 คำ)
- คำแรก “โปรดประทาน” = คำนี้สะท้อนความไว้วางใจของบุตรที่หวังจะได้รับทุกสิ่งจากพระบิดา ที่สำคัญ เป็นพระเยซูเจ้าทรงสอนเราให้วอนขอเช่นนี้
- คำที่สอง “แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย” = หมายถึงเรามนุษย์ทุกคน เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของมวลมนุษย์ เราจึงมีความสัมพันธ์ร่วมกับเพื่อนพี่น้องของเรา เราจึงวอนขอเพื่อพวกเขา-พวกเราทุกคน



- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์
- พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ
- พระอาณาจักรจงมาถึง
- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์
- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้
- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น
- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ
- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- คำที่สาม “อาหารประจำวัน” = หมายถึง อาหารหล่อเลี้ยงชีวิตของเรา รวมทั้งสิ่งที่ดีทั้งหลายที่เหมาะสมสำหรับชีวิตของเราในโลกนี้ ซึ่งพระเยซูเจ้าแนะนำเราให้วอนขอด้วยความเชื่อมั่นและไว้วางใจเยี่ยงบุตรว่า “จงขอ แล้วจะได้รับ”
- **น.ไซเปรียน** = กล่าวว่า “พระเจ้าทรงสัญญาจะประทานทุกสิ่งให้แก่ผู้ที่แสวงหาพระอาณาจักรและความยุติธรรมของพระองค์ ผู้ที่มีพระเจ้าจะไม่ขาดสิ่งใดเลย ถ้าเขาไม่ทิ้งพระองค์ไปก่อน” แต่ในความเป็นจริง ยังมีคนที่ขาดแคลนอาหารอยู่ในท่ามกลางพวกเรา ถ้อยคำนี้จึงเชิญชวนเราคริสตชนให้อธิษฐานภาวนาวอนขอเพื่อพวกเขาเหล่านั้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับอุปมาเรื่องลาซาร์ผู้ยากจนกับเศรษฐี (ลก.16:19-31) และเรื่องการพิพากษาครั้งสุดท้าย-แยกแยะออกจากแพะ (มธ.25:31-46)



-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- “**อาหารประจำวัน**” = ยังหมายถึง อาหารที่จำเป็นสำหรับชีวิตจริงๆ นั่นคือ **พระวาจาและศีลมหาสนิท**ด้วย ดังพระดำรัสของพระเยซูเจ้าที่ว่า “มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ.4:4)
- **อาโมส** = เคยกล่าวมาก่อนหน้านี้ว่า ในโลกนี้ยังมีหลายคนที่มีความหิว “ไม่ใช่หิวอาหารหรือหิวน้ำ แต่หิวที่จะฟัง**พระวาจา**” (อมส.8:11)
- **น.ออกัสติน** = กล่าวว่า “ดังนั้น **ศีลมหาสนิท**จึงเป็น**อาหารประจำวัน**ของเรา พลังที่มาจากอาหารนี้ก็คือเอกภาพ เพื่อให้เราที่มารวมกันใน**พระกายของพระองค์**”
- **สรูป สำหรับคริสตชน** = คำขอนี้จึงหมายถึง อาหารที่จำเป็นสำหรับชีวิตจริงๆ นั่นคือ **พระวาจาของพระเจ้า**ที่จะต้องรับด้วยความเชื่อ และ**พระกายของพระคริสตเจ้า**ที่เรา**รับในศีลมหาสนิท**



- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์
- พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ
- พระอาณาจักรจงมาถึง
- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์
- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้
- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น
- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ
- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- คำที่สี “ในวันนี้” = หมายถึงทั้งเวลานี้ของเราและการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าด้วย เมื่อนำคำนี้ไปรวมกับคำอาหารประจำวันก่อนหน้านี้ก็จะมีความหมายว่า “การรับอาหารประจำวันสำหรับชีวิตของเราคือพระวาจาของพระเจ้าและศีลมหาสนิทซึ่งเป็นพระวรกายของพระเยซูคริสตเจ้าถือเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เราจึงต้องรับอาหารนี้ “ประจำวัน” และใน “วันนี้” ด้วย เพราะนี่เป็นเหตุการณ์ล่วงหน้าถึงงานเลี้ยงในพระอาณาจักรสวรรค์ของพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ”
- สรุปคำวอนขอที่สี = เป็นการวอนขออาหารหล่อเลี้ยงชีวิตของเราในโลกนี้ เพื่อทุกคนจะได้มีอาหารที่จำเป็นเพื่อหล่อเลี้ยงชีวิต และ ยังหมายถึงอาหารที่จำเป็นสำหรับชีวิตจริง ๆ คือพระวาจาของพระเจ้า และพระวรกายของพระคริสตเจ้า (ในศีลมหาสนิท) ด้วย ซึ่งเราต้องรับอาหารนี้ “ประจำวัน” ใน “วันนี้” เพราะเป็นอาหารที่จำเป็นอย่างยิ่ง -/-



-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- คำวอนขอ 5. โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น (2838-2845)
- “โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า” = วอนขอการอภัยจากพระเจ้า สำหรับความผิดที่เราได้ทำ
- ทำไมเราต้องขออภัยจากพระเจ้า เพราะพระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงไถ่โทษบาปแทนเราแล้ว เราได้รับการอภัยแล้ว? = คำตอบคือ แม้เราได้รับการอภัยโดยศีลล้างบาปแล้ว แต่เราก็กังยังไม่เลิกทำบาปและหันเหไปจากพระเจ้า คำวอนขอข้อห้านี้จึงเป็นการที่เรากลับมาหาพระเจ้า เหมือนกับลูกล้างผลาญ (ลก.15:11-32) และยอมรับต่อพระองค์ว่าเราเป็นคนบาปเหมือนกับคนเก็บภาษี (ลก.18:13) แต่พระเมตตาแห่งการอภัยนี้ไม่อาจเข้าไปในใจของเราได้ ตราบใดที่เราไม่ได้ให้อภัยแก่ผู้ที่ทำผิดต่อเราก่อน ...



- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์
- พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ
- พระอาณาจักรจงมาถึง
- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์
- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้
- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น
- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ
- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- “เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น” = พระเยซูเจ้าใช้คำว่า “เหมือน” อยู่หลายครั้ง เช่น “ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีอย่างสมบูรณ์ เหมือนกับที่พระบิดาเจ้าสวรรค์ของท่านทรงความดีอย่างสมบูรณ์เถิด” (มธ.5:48) “(ท่าน)จงเป็นผู้เมตตากรุณาดั่ง(เหมือน)ที่พระบิดาของท่านทรงพระเมตตากรุณาเถิด” (ลก.6:36) ความหมายคือ การปฏิบัติตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า-เหมือน-นั้น ไม่ใช่เพียงการปฏิบัติตามพระแบบฉบับภายนอกเท่านั้น เรายังต้องมีความรู้สึกนึกคิดเป็นเหมือนกับพระองค์ด้วย กล่าวคือ เมื่อพระเจ้าพร้อมที่จะให้อภัยเราอย่างไร เราก็ต้องพร้อมที่จะให้อภัยคนอื่นเหมือนพระเจ้าด้วย (2862- รวมถึงศัตรูด้วย-ตามแบบพระเยซู)
- **น.เปาโล** = เข้าใจเช่นนี้จึงได้กำชับเรื่องนี้แก่ชาวเอเฟซัสว่า “จงให้อภัยกัน ดั่งที่พระเจ้าทรงให้อภัยท่านในองค์พระคริสตเจ้าเถิด” (อฟ.4:32) -/-



- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์
- พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ
- พระอาณาจักรจงมาถึง
- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์
- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้
- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น
- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้เกิดการผจญ
- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- **คำวอนขอ 6. โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้เกิดการผจญ (2846-2849)**

- **ความหมาย** = เป็นการวอนขอพระบิดาให้ช่วยเราไม่ให้เกิดการผจญ ล่อลวงต่างๆ เพื่อเราจะได้ไม่ตกในบาป เพราะเรายังมีความอ่อนแอ เราจึงวอนขอให้เรารู้จักแยกแยะและมีกำลังที่จะเอาชนะการผจญนั้นได้ เหตุเพราะ “**ทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ใด ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่น**”

- **เปาโล** = ให้กำลังใจว่า **เราก็ไม่ต้องกลัวการผจญเหล่านี้** เหตุเพราะว่า “**ท่านทั้งหลายไม่เคยเผชิญกับการผจญใดๆ ที่เกินกำลังมนุษย์ พระเจ้าทรงซื่อสัตย์ พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้ท่านถูกผจญเกินกำลังของท่าน แต่เมื่อถูกผจญ พระองค์จะประทานความสามารถให้ท่านยืนหยัดมั่นคงและหาทางออกได้**” (1 คร.10:13)



- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์
- พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ
- พระอาณาจักรจงมาถึง
- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์
- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้
- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น
- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ
- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- แต่การต่อสู้และชัยชนะการประจัญ = จะเกิดขึ้นได้ก็โดยอาศัยการอธิษฐานภาวนา พระเยซูเจ้าเองก็ทำเช่นกัน อาศัยการอธิษฐานภาวนาพระองค์จึงทรงพิชิตมารผจญตั้งแต่ในการประจัญครั้งแรกในถิ่นทุรกันดาร (มธ 4:1-11) และเรื่อยมาจนถึงการต่อสู้กับการทนทุกข์ทรมานครั้งสุดท้ายในสวนเกทเสมนี (มธ.26:36-44)
- ข้อ 2863 จังสรุปคำวอนขอที่หกนี้ว่า = เป็นการวิงวอนขอพระเจ้าว่า อย่าปล่อยให้เราเข้าไปในหนทางที่จะนำไปหาบาป และวอนขอพระพรพรทานที่จะทำให้เรารู้จักแยกแยะ ระวังตัว และยืนหยัดมั่นคงจนถึงที่สุด -/-



- ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์
- พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ
- พระอาณาจักรจงมาถึง
- พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์
- โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้
- โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น
- โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ
- แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- คำวอนขอ 7. แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ (2850-2854)
- “ความชั่วร้าย” = หมายถึง “บุคคล” คือ “มารร้าย-ปีศาจ-ซาตาน” หรือ หมายถึง “ผู้วางตัวขัดขวาง” แผนการของพระเจ้าและกิจการงานความรอดพ้นที่สำเร็จไปแล้วในพระเยซูคริสต์เจ้า
- น.ยอห์น = เรียกปีศาจ-ซาตานว่า “เป็นฆาตกรมาตั้งแต่แรกเริ่ม-เป็นผู้พุดเท็จ-เป็นบิดาของการพุดเท็จ” (ยน.8:44) “ซาตานผู้ล่อลวงผู้อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินให้ลงไป” (วว.12:9)
- แต่เราก็สามารถเอาชนะอำนาจของปีศาจนี้ได้ = เพราะชัยชนะเหนือปีศาจครั้งเดียวและมีผลตลอดไปได้เกิดขึ้นแล้วโดยพระเจ้า ดังนั้นโดยอาศัยความช่วยเหลือจากพระเยซู เปาโล ยืนยัน ‘ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ข้างเรา ใครจะสู้เราได้’ (รม.8:31)
- การวอนขอนี้ = ยังหมายถึงการวอนขอพระเจ้าให้ช่วยเราให้รอดพ้นจากอันตรายทั้งหลาย ทั้งในปัจจุบัน-อดีต-และอนาคต ที่มารร้ายเป็นผู้ก่อหรือบันดาลให้เกิดขึ้นด้วย -/-



-ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์

-พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

-พระอาณาจักรจงมาถึง

-พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

-โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

-โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

-แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

- ข้อสังเกต-ในพิธีมิสซา = หลังบทข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย แล้ว พระศาสนจักรยังวอนขอของประทานที่มีค่า คือ สันติภาพ และการมีความยืนยันมั่นคงในการรอคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสตเจ้าด้วย ซึ่งเราพบการภาวนาวอนขอเช่นนี้ต่อมาทันทีในมิสซา เมื่อพระสงฆ์สวดต่อไปว่า...

“โปรดเถิด พระเจ้าข้า โปรดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้น  
ภัยอันตรายทั้งสิ้น โปรดประทานสันติสุขทุกวันนี้ ทรงพระ  
กรุณาให้พ้นบาปและปลดปล่อยจากความวุ่นวายใดๆ ตลอดไป  
ขณะที่หวังจะได้รับความสุขและรอรับเสด็จพระเยซูคริสตเจ้า  
พระผู้กอบกู้ข้าพเจ้าทั้งหลาย”

- ....

## ตอนที่ 4: บทขอพระเกียรติสุดท้าย (2855-2856)

- เมื่อพระสงฆ์สวดจบ = เราก็ตอบรับว่า “เหตุว่า พระอาณาจักร พระอาณาจักร และพระสิริรุ่งโรจน์ เป็นของพระองค์”
- คำพูดนี้เป็นการกล่าวขำคำวอนขอสามข้อแรก = เพื่อเป็นการสรุปปิดท้ายคำอธิษฐานภาวนาของเรานั่นเอง
- ทำไมต้องกล่าวขำ? = เพราะปีศาจ-มารร้ายอ้างว่าตัวเองเป็นจ้าวแห่งโลกนี้ และอ้างว่าตำแหน่งกษัตริย์-เต็มไปด้วยอาณาจักร-และสิริรุ่งโรจน์เป็นของตัวเอง
- แต่พระคริสตเจ้าทรงมีชัยชนะต่อปีศาจแล้ว และได้มอบอำนาจทั้งหมดนี้คืนแด่พระเจ้าแล้ว = ดังนั้น เราจึงกล่าวยืนยันขำในการอธิษฐานภาวนาของเรา และในเวลาเดียวกัน เราก็กราบนมัสการและขอบพระคุณพระเจ้าด้วย

### ส่วนที่สอง

#### บทภาวนา “ขำแด่พระบิดา” (2759-2865)

ตอนที่ 1 สรุปลพระวรสารทั้งหมด

ตอนที่ 2 ขำแด่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย  
พระองค์สถิตในสวรรค์

ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ

ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย

และข้อ 2865 กล่าวจบว่า

การตอบรับว่า “อาแมน”

ก็เป็นการรับรองสิ่งต่างๆ ที่มีกล่าวไว้นี้ คือ

“คำวอนขอทั้งเจ็ด”

และ

“ขอให้เป็นอย่างนี้”

เทอญ



## ส่วนที่หนึ่ง

### การอธิษฐานภาวนาในชีวิตคริสตชน (2558-2758)

#### บทที่ 1 มนุษย์ทุกคนได้รับเรียกมาให้อธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 1 ในพันธสัญญาเดิม

ตอนที่ 2 เมื่อเวลาที่กำหนดมาถึงแล้ว-พันธสัญญาใหม่

ตอนที่ 3 ในช่วงเวลาของพระศาสนจักร

#### บทที่ 2 ธรรมเนียมเรื่องการอธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 1 บ่อเกิดของการอธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 2 วิธีทางของการอธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 3 ผู้นำให้อธิษฐานภาวนา

#### บทที่ 3 ชีวิตการอธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 1 การอธิษฐานภาวนาในรูปแบบต่างๆ

ตอนที่ 2 อุปสรรคต่างๆ ของการอธิษฐานภาวนา

ตอนที่ 3 การอธิษฐานภาวนาตามเวลาของพระเยซูเจ้า

## ส่วนที่สอง

### บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” (2759-2865)

- ตอนที่ 1 สรุปลักษณะของบทภาวนา
- ตอนที่ 2 ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย  
พระองค์สถิตในสวรรค์
- ตอนที่ 3 คำวอนขอเจ็ดประการ
- ตอนที่ 4 บทขอพระเกียรติสุดท้าย

## คำสอน

### พระศาสนจักรคาทอลิก

## ภาคที่สี่

### การอธิษฐานภาวนาของคริสตชน

ขอบคุณ และ สวัสดี